

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Z. S.**
státní příslušnost Afghánistán,
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020 č.j. KRPA-46477-17/ČJ-2020-000022- MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13 se přiznává odměna ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 16. 3. 2020 prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2020, č. j. KRPA-46477-17/ČJ-2020-000022-MIG, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce prostřednictvím zástupce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nesprávně zvážil realizovatelnost účelu jeho zajištění, když bylo jeho povinností důkladně zvážit realizovatelnost vyhoštění, především s ohledem na to, že žalobci v Afghánistánu hrozí vážná újma ze strany Islámského státu (dále též „IS“), který jej nutí ke vstupu do jeho ozbrojených složek. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011 č.j. 7 As 79/2010-150 a měl za to, že v usnesení uvedenými okruhy otázek ve vztahu k jeho situaci byl žalovaný povinen se zabývat, což fakticky neučinil, vyšel pouze z rovněž zcela nekonkrétního závazného stanoviska Ministerstva vnitra č. X a nijak se nevypořádal s jeho konkrétními tvrzeními týkajícími se hrozeb ze strany Islámského státu, resp. s tím, zda se žalobce může se svými problémy obrátit na bezpečnostní složky a orgány afghánského státu. Z těchto důvodů považoval žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné pro nesprávný postup při vypořádání eventuální žalobci hrozící vážné újmy při jeho vycestování do Afghánistánu.
3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce, že nesprávně zvážil realizovatelnost správního vyhoštění žalobce, když žalobci v Afghánistánu hrozí vážná újma ze strany Islámského státu, který jej nutí ke vstupu do jeho ozbrojených složek. Uvedl, že žalobce byl kontrolován hlídkou Policie České republiky v prostoru budovy Hlavního nádraží v Praze, kdy nedisponoval žádným dokladem totožnosti či pobytovým oprávněním. Sam žalobce pak do protokolů o podání vysvětlení a o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 7. 2. 2020 uvedl, že na území České republiky přicestoval skrytě v návěsu nákladního automobilu dne 5. 2. 2020 a to bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění. Z Afghánistánu vycestoval žalobce před 3 roky do Pákistánu, poté do Íránu, přes Turecko (zde pobýval 2 roky) do Řecka, Makedonie, Srbska a několika zemí, které neznal, až na území České republiky. Cílem jeho cesty je Francie, kde žalobce plánuje podat žádost o mezinárodní ochranu. Za cestu zaplatil převaděči částku 8 000 dolarů. Cílovou zemí žalobce není Česká republika, nýbrž Francie. Dle vyjádření žalobce neexistuje žádná překážka nebo důvod, proč by nemohl vycestovat z území České republiky. Do Afghánistánu se vrátit nechce, protože jeho otec tam pracuje jako úředník a dvakrát byl příslušníky IS zmlácen. Bylo mu vyhrožováno, protože chtějí, aby se k nim žalobce, jako nejstarší syn, přidal. Dle názoru žalovaného žalobce pobýval na území několika zemí, cestuje bez cestovního dokladu a pobytového oprávnění za pomoci převaděčů a jeho cílem je Francie, kde chce požádat o azyl. Pokud by mu v Afghánistánu hrozilo skutečné a aktuální nebezpečí, mohl o mezinárodní ochranu požádat v první bezpečné zemi, kam přicestoval. Žalovaný měl za to, že cesta žalobce do Francie je čistě ekonomického rázu a že žalobce svým jednáním prokazatelně naplnil podmínku uložení rozhodnutí dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho jednání je zřejmé nebezpečí, že by

mohl mařit nebo ztěřovat výkon rozhodnutí o správním vyhořtení. řalovaný rovněř upozornil na skutečnost, ře vycestování řalobce zpět do domovské země je možné, neboř v současné době již neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala řalobce z území České republiky vyhostit. Celá rodina řalobce řije v Afghánistánu a stanovisko Ministerstva vnitra vedené pod ř.j. X ze dne 7. 2. 2020 jednoznačně potvrdilo, ře vycestování řalobce do domovského státu je možné. Na základě uvedeného byl tedy řalovaným zvolen postup dle ust. ř 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboř prizmatem správního vyhořtení je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Podle řalovaného pak další odklad vyhořtení by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Navrhl, řalobu zamítnout.

4. O řalobě rozhodl soud v souladu s ust. ř 51 odst. 1 zákona ř. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. ř 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, když řalobce i řalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Měřtský soud v Praze na základě podané řaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakoř i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích řalobních bodů, kterými je vázán (ř 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s., při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ř 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, ře řaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: úřední záznam o zajiřtení cizince ze dne 6. 2. 2020 ř.j. KRPA-46477-1/řJ-2020-000022, protokol o podání vysvětlení ze dne 7. 2. 2020 ř.j.: KRPA-46477-9/řJ-2020-000022-MIG, oznámení o zahájení správního řízení ze dne 7. 2. 2020 ř.j.: KRPA-46477-10/řJ-2020-000022-MIG, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 7. 2. 2020 ř.j.: KRPA-11/řJ-2020-000022-MIG, závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 2. 2020 ř.j.: KRPA-46477/řJ-2020-000022-MIG, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 2. 2020 ř.j. KRPA-46477-17/řJ-2020-000022-MIG. Dále se ve správním spise nachází rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 2. 2020, ř. j. OAM-25/LE-BA02-BA04-PS-2020.
7. Z úředního záznamu o zajiřtení cizince ze dne 6. 2. 2020 bylo zjiřteno, ře řalobce byl v budově Hlavního nádraží Praha vyzván k prokázání totořnosti. řalobce neměl u sebe řádný doklad, nebyl schopen prokázat svou totořnost, a proto byl podle ust. ř 27 odst. 1 písm. d) zákona ř. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajiřten. Z protokolu o podání vysvětlení ze dne 7. 2. 2020 se podává, ře řalobce přicestoval na území České republiky dne 5. 2. 2020 skrytě v návěsu nákladního automobilu. Nemá cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Z Afghánistánu vycestoval před 3 roky. Cílem jeho cesty není Česká republika, o azyl chce požádat ve Francii. Je zdravý, s ničím se neléčí, nemá pojiřtení, je svobodný, bezdětný, v Afghánistánu má rodiče, sedm bratrů, dvě sestry. Jeho rodina má problémy, otec pracuje jako úředník a dvakrát ho zbili příslušníci IS, vyhrořžují

mu. Chtěl, aby se žalobce k nim přidal. U sebe má pouze 200 Kč. V České republice nikoho nemá, nikoho z rodiny nemá ani na území EU. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 7. 2. 2020 vyplývá, že správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo se žalobcem zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce pobývá na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal originál tohoto oznámení.

8. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 7. 2. 2020 žalobce uvedl, že vše konstatoval při sepsání protokolu o podání vysvětlení. Dále se vyjadřovat a ani na nic odpovídat nechtěl.
9. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný si jako podklad pro rozhodnutí vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce do Afghánské islámské republiky možné.
10. Z rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 7. 2. 2020 č.j. KRPA-46477-17/ČJ-2020-000022-MIG se podává, že žalobce byl podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
11. Z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 14. 2. 2020, č. j. OAM-25/LE-BA02-BA04-PS-2020, bylo zjištěno, že žalobce dne 12. 2. 2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž byl ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/199 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců s dobou trvání zajištění do dne 1. 6. 2020.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení, ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
13. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese

místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

14. Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii policista je oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.
15. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.
16. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
17. Podle ustanovení § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179).
18. V dané věci ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokole o podání vysvětlení ze dne 7. 2. 2020, kde žalobce mimo jiné uvedl, že přicestoval na území České republiky dne 5. 2. 2020 skrytě v návěsu nákladního automobilu. Nemá cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. Z Afghánistánu vycestoval před 3 roky. Cílem jeho cesty není Česká republika, o azyl chce požádat ve Francii. Je zdravý, s ničím se neléčí, nemá pojištění, je svobodný, bezdětný, v Afghánistánu má rodiče, sedm bratrů, dvě sestry. Jeho rodina má problémy, otec pracuje jako úředník a dvakrát ho zbili příslušníci IS, vyhrožují mu. Chtějí, aby se žalobce k nim přidal. U sebe má pouze 200 Kč. V České republice nikoho nemá, nikoho z rodiny nemá ani na území EU. Nechce se vrátit do Afghánistánu, chce být ve Francii. Ve správním spise se pak rovněž nachází závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra,

odboru azylové a migrační politiky, kde je výslovně uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánské islámské republiky je možné. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce nedisponoval v době kontroly platným cestovním dokladem a platným oprávněním k pobytu. Podle žalovaného z jednání žalobce je patrna naprostá neúcta k platným zákonům České republiky. Žalobce cestoval napříč několika státy za úplatu s cílem vstoupit na území Francie a tam požádat o azyl. Tím chtěl zneužít smysl azylového řízení, neboť pokud mu hrozilo skutečné nebezpečí, mohl tak učinit v první bezpečné zemi, kam přicestoval. To však žalobce, jak uvedl žalovaný, neučinil a několikrát potvrdil, že cílem jeho cesty je Francie. Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že ze země svého původu vycestoval před 3 roky, 2 roky žil a pracoval v Turecku. Žalovaný měl za to, že jeho cesta do Francie je čistě ekonomického aspektu.

19. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy, nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
20. V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
21. V předmětné věci žalovaný vycházel z vyjádření samotného žalobce a posuzoval jeho konkrétní situaci, jak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé. Žalobce sice uvedl, že jeho rodina má velké problémy, jeho otec pracuje jako úředník, dvakrát ho zbili příslušníci IS a vyhrožují mu, chtějí, aby se žalobce jako nejstarší syn k nim přidal, nicméně žádné konkrétní hrozby, které mu v zemi původu hrozí, nezmínil ani nedoložil a ani nepožádal o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu do bezpečných zemí včetně České republiky, což jeho tvrzení o obavy o život, tedy že by mu hrozilo skutečné nebezpečí v zemi původu, významnou měrou relativizuje.
22. Žalovaný rovněž neopomněl zhodnotit možnost uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců a zevrubně se této problematice věnoval, a to na str. 3 až 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K neuložení zvláštních opatření přistoupil žalovaný zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce nadále z území České republiky neodcestuje a nadále se bude dopouštět protiprávního jednání. Tento závěr je podle žalovaného podložen vědomým jednáním žalobce

v rozporu s platnými právními předpisy na území České republiky. Soud s argumentací žalovaného souhlasí.

23. Městský soud v Praze nemůže přisvědčit námitce žalobce, že se žalovaný s tvrzenou hrozbou vážné újmy nevypořádal. Žalovaný si vyžádal od Ministerstva vnitra závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, ve kterém bylo konstatováno, že vycestování žalobce do Afghánské islámské republiky je možné. Ministerstvo vnitra v procesu vydání závazného stanoviska hodnotilo, zda existuje důvod pro shledání nemožnosti vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházelo jednak z výpovědi žalobce ze dne 7. 2. 2020 a jednak z informací, které shromáždilo v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu. Konkrétně se seznámilo s informací OAMP MFV ČR – Afghánistán – „Bezpečnostní a politická situace v zemi“ ze dne 26. 8. 2019, vypracovanou v souladu s Pokyny Evropské unie pro zpracování informací o zemích původů a Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu. Ministerstvo rovněž poukázalo na to, že žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné příbuzné, do země původu se nechce vrátit, chce do Francie. Ve vycestování z České republiky mu tedy nic nebrání. Ministerstvo vnitra v rámci řízení nenalezlo žádné skutečnosti, a žalobce je ani neuvedl, na základě kterých by mohlo žalobci hrozit v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož „Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu“. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že „Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel proto správní orgán rozhodující ve věci z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponížení a pokoření, které jej provází, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž hodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Po zhodnocení výpovědi cizince o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému cizinci v případě návratu do vlasti hrozilo konkrétní nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V Afghánistánu je nestabilní situace a probíhá tam konflikt mezi vládou a hnutím Talibán, případně některými dalšími ozbrojenými aktéry. V některých oblastech země, především při hranicích s Pákistánem, působila organizace tzv. Islámský stát. Země čelila řadě teroristických útoků, za nimiž stály především Talibán a Islámský stát a jejich terčem byli často příslušníci ozbrojených složek. Tyto však nepůsobí na celém území státu. Vláda nijak neomezuje právo cestovat v rámci země i do zahraničí. Afghánské úřady spolupracovaly s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro Uprchlíky (dále jen UNHCR) a dalšími organizacemi při poskytování ochrany a pomoci uprchlíkům, žadatelům o mezinárodní ochranu a osobám bez státní příslušnosti. Do země se v roce 2017 vrátilo až 560 tisíc afghánských uprchlíků z Íránu a Pákistánu. Jak bylo v průběhu správního řízení

zjištěno, v případě účastníka řízení se nejedná o osobu zranitelnou, tedy nezletilou či v pokročilém věku či trpící závažným onemocněním, která by nebyla schopna se o sebe v dostatečné míře postarat. Cizinec absolvoval celou cestu za pomoci převaděčů a přicestoval bez cestovního dokladu. Jmenovaný využil obecně zhoršené bezpečnostní situace v zemi za účelem ekonomické migrace do vyspělé části západní Evropy. O skutečných motivech jeho odchodu z Afghánistánu, a snaze zajistit si lepší životní podmínky, svědčí dle správního orgánu i fakt, že pokud by se účastník řízení skutečně obával o svoji bezpečnost či dokonce život, zcela jistě by žádal o mezinárodní ochranu v první bezpečné zemi, kterou po vstupu na území EU projížděl, nebo nejpozději v ČR, toto však nikde během cesty neučinil.“

24. Žalovaný se předmětnou věcí na základě relevantních podkladů zabýval, vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zabýval se individuální situací žalobce, posoudil konkrétní okolnosti případu, na základě čehož vyhodnotil, že správní vyhoštění žalobce je alespoň potenciálně možné; nelze tak dospět k závěru, že rozhodnutí o zajištění žalobce nebylo důvodné.
25. Jak je správními soudy uváděno, smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění nebo zda má být předán na základě mezinárodní smlouvy či má jinak nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění, předání či vycestování z území České republiky. Nadto je časový prostor pro řízení o zajištění cizince velmi omezený, podle § 129 zákona o pobytu cizinců, může žalovaná cizince zajistit za účelem jeho předání nebo průvozu bez vydání rozhodnutí na dobu nejvýše 48 hodin, u průvozu leteckou cestou na dobu nejvýše 72 hodin. Má-li trvat zajištění déle, musí být vydáno rozhodnutí o zajištění. Obdobně podle § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li vycestování cizince z území uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, je policie povinna vydat v řízení o zajištění cizince za účelem vycestování rozhodnutí. Důkladnější zkoumání situace v zemi původu zajištěného cizince společně s posouzením možné vážné újmy, která má žalobci dle jeho tvrzení hrozit ze strany Islámského státu, je poté předmětem řízení o samotném správním vyhoštění.
26. Z výše uvedeného je tedy bez dalších pochyb zřejmé, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky, neměl žádné oprávnění k pobytu, neměl cestovní doklad. Na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, cestoval napříč několika státy za úplaty s cílem vstoupit na území Francie, kde chce požádat o azyl. I dle názoru soudu mohl o azyl požádat v první bezpečné zemi, kterou navštívil, kdyby mu hrozilo skutečné nebezpečí. I přes jeho zadržení českými policejními orgány se chce nadále dostat do Francie. Všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že žalobce svým jednáním prokazatelně naplnil podmínku pro uložení rozhodnutí dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádná z žalobních námitek není důvodná, a proto soud dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu ve výroku I. rozsudku zamítl.
28. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.
29. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému. Dle citovaného ustanovení hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6.200 Kč za dva úkony právní služby po 3.100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1.428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. dubna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.